

Mª Teresa García Guillán, concelleira do PSdeG-PSOE da Pobra do Caramiñal, integrada no Grupo Mixto, ao abeiro do disposto no art. 97.3 do R.O.F., para o seu debate na vindeira sesión plenaria, presenta ó Pleno unha moción relativa a revalorización das pensións.

EXPOSICIÓN DE MOTIVOS

32 millóns de razóns

Hai pouco tempo, miles de persoas manifestáronse en Madrid como colofón de dez días de marchas realizadas por militantes da UXT e CCOO para reclamar pensións dignas, que atravesaron España desde cinco puntos de saída, percorrendo 2.500 quilómetros e decenas de poboacións, ata chegar a Madrid. Dez días moi duros, cun esforzo moi intenso por parte dos pensionistas e xubilados afiliados aos dous sindicatos. Dez días de manifestación continua para esixir ao Goberno que se sente a negociar unhas pensións dignas, para dicirlle que a loita vai continuar ata que se consiga que lles devolvan todo o que perderon como consecuencia da crise.

Xusto cando se cumpre un ano desde que unha proposición de Lei impulsada por UXT e CCOO foi rexistrada no Congreso dos Deputados polo PSOE, Unidos Podemos, PNV, ERC e PDC. Só o Partido Popular e Cidadáns non se sumaron á proposta sindical para que as pensións revalorizaranse de acordo o Índice de Prezos de Consumo (IPC). Unha proposición que aprobou o Congreso dos Deputados uns días despois e que o Goberno se encargou de bloquear, de maneira inxusta e inconstitucional alegando a súa capacidade para vetar as iniciativas lexislativas que considera que supoñen diminución de ingresos ou incremento de gasto orzamentario, cando nin sequera había orzamentos aprobados para 2017.

Moitos preguntan o motivo destas marchas, e a resposta é que hai polo menos 32 millóns de razóns para reivindicar unhas pensións dignas.

Unha por cada un dos nove millóns e medio de pensionistas que un ano máis, e así ata 2022 como pouco, ollan como o Goberno revalorizou as súas pensións un mísero 0,25% (2,3 euros o mes de media), mentres a inflación xa se sitúa nun 1,8%. Os pensionistas tampouco terán a paga para compensar a desviación do IPC porque a lei do Partido Popular non prevé a compensación pola desviación de prezos. É dicir, tan só este ano, perderán un 1,35% de poder adquisitivo se a inflación ao final do exercicio mantense nesta porcentaxe de incremento. O que é especialmente grave se temos en conta que a

pensión media non chega a mil euros (918 € exactamente), e que a máis habitual e de 650 €. A metade dos pensionistas cobran menos do Salario Mínimo Interprofesional (SMI) e as súas pensións sitúanse por baixo do limiar da pobreza.

Son nove millóns e medio de razóns para que as súas pensións se revaloricen de acordo ao Índice de Prezos ao Consumo (IPC) e non de acordo a unha fórmula inxusta imposta unilateralmente polo Partido Popular en 2013.

Pero para que sexamos conscientes do alcance da medida do Goberno, vou debullar a súa incidencia: os pensionistas españois gañan cada mes de 2017 a friorenta de 2,3 euros máis de media, aínda que a maioría cobrarán 1,62 euros de media máis ao mes porque a pensión máis habitual que se sitúa en 650 euros, como xa dixen. Unha subida arrepiente (polo raquítica) se ademais temos en conta que máis da metade dos pensionistas, case cinco millóns de persoas, cobran menos do salario mínimo interprofesional (SMI), é dicir, menos dos 707,6 euros aprobados no Consello de Ministros para 2017. É dicir, a metade teñen uns ingresos por pensións por baixo do limiar da pobreza. Ademais, entre os que cobran pensións por baixo do salario mínimo, sete de cada dez son mulleres (máis de tres millóns), o que se explica polas pensións de viuvez, percibidas case na súa totalidade por mulleres. E son as viúvas e os orfos os que teñen unhas pensións máis míseras e sofren unha situación peor.

O Executivo mostra a escasa consideración que ten cara aos pensionistas do noso país e reafirma o seu modelo público que nos conduce a un sistema de pensións mínimas, no que os traballadores que se xubilen serán cada vez máis pobres, que non poderán manter o seu nivel de vida, pero si abre negocio aos fondos privados de pensións.

O argumento do PP para non aceptar a proposta, para que as pensións se revaloricen de acordo ao IPC é, o custo económico. Saben canto vale revalorizar as pensións un 1,2% (a previsión inicial de inflación do propio Goberno) como propoñen UXT e CCOO e como apoian todos os grupos parlamentarios salvo o Partido Popular. Uns 1.200 millóns de euros. Saben canto custará á Seguridade Social a revalorización do 0,25% aprobada polo Goberno: 272 millóns de euros.

Pódese pensar á vista de diferenza que se cadra está xustificada a medida. Pero todo é relativo. Saben canto nos custará a todos os españois rescatar da quebra as autoestradas de peaxes radiais de Madrid. Uns 2.000 millóns segundo o Goberno e uns 5.000 millóns segundo Seopan, a patronal das grandes construtoras. Parece que, unha vez máis, para o Goberno é máis fácil rescatar autoestradas que as persoas. E digo unha vez máis porque hai que lembrar casos como os 1.350,7 millóns que o Executivo pagou a ACS en compensación pola plataforma gasista Castor, ou os 51.303 millóns (oficiais) que inxectou aos bancos e dos que só recuperou 2.666 millóns e que xa presume que

penção média non chega a mil euros (918 € exactamente) e para a penção media dos pensionistas cobram menos do estado Mínimo (271) e as súas pensións situáronse por baixo do mínimo da pobreza.

Son nove millóns e medio de rexións para que as súas pensións se elevasen ao Índice de Prezos no Consumo (IPC) e non de acordo a unha fórmula uniformemente polo Partido Popular en 2013.

Poro para que seamos conscientes do alcance da medida do Goberno para incrementar as pensións españolas cobram cada mes do 2017, euros máis de media máis que a media cobramos 1,67 euros de media por un pensionista máis habitual que se sitúa en 620 euros, como se pode ver no gráfico de abaixo. Ademais temos en conta que tanto pensionistas case cinco millóns de persoas cobram menos do mínimo (271) e dicir máis do 70% dos euros que o mínimo para vivir. E dicir a metade teñen un ingreso por baixo do mínimo da pobreza. Ademais entre os que cobram pensión por baixa de saúde ou pensións por invalidez teñen máis de tres millóns e que se explican as pensións por invalidez case as mesmas por mulleres. E son as vivas que reciben máis pensións máis mulleres e sofren unha situación peor.

O Executivo mostra a mesma consideración que ten cara aos pensionistas e seu modelo público que nos conduce a un sistema de pensións que os traballadores que se xubilou serán cada vez máis pobres, que o seu nivel de vida para si que negocio aos fondos privados de pensións. O argumento do PP para non aceptar a proposta para que as pensións se elevasen ao IPC é o custo económico. Saben como vai evolucionar a previsión inicial de inflación do propio Goberno) como propoñen como apoiar todos os grupos parlamentarios salvo o Partido Popular de euros. Saben como custará á Seguridade Social a revalorización polo Goberno: 272 millóns de euros.

É óbvio pensar a vista de distancia que se está a realizar a medida relativa. Saben como custará a todos os españois rescatar do sistema de pensións radicais de Madrid. Unos 2.000 millóns segundo o Goberno e segundo o copran a patronal das grandes construcións. Porque para que o Goberno é máis fácil rescatar aseguradoras que as persoas. E digo que hai que lembrar casos como os 1.2507 millóns que o Executivo compensación pola privatización gasista Casar. ou os 21.203 millóns nos bancos e dos que se rescataron 2.666 millóns e que

difícilmente poderá recuperar miles deles.

Un Goberno que apela sempre ao diálogo social, pero nunha das primeiras cuestións importantes que tivo que tratar na nova Lexislatura segue sen estudar as propostas dos sindicatos, mantén conxelado o diálogo social, non recoñece as necesidades dos pensionistas e tampouco argumenta a negativa a esta revalorización. Se hai diñeiro para rescatar as autoestradas, que supuxeron un repago para a poboación, ten que haber diñeiro para pagar as pensións. O que en realidade pretende este Executivo é diminuír tanto as pensións públicas que as persoas teñan que ir aos fondos privados para asegurar o seu futuro. Os socialistas, na medida das súas posibilidades, vano a impedir.

É necesario que sexamos conscientes da importancia das pensións para a cidadanía. Actualmente en España as pensións supoñen a fonte de ingreso de nove millóns de persoas. Ademais, contribuíron a soste a 4 de cada 10 familias españolas durante a crise. O ano pasado, 400.000 pensionistas tiveron que abandonar os seus tratamentos médicos ao non poder facer fronte ao copago farmacéutico, unha medida imposta polo Goberno do PP e que lle permite “aforrar” 1.000 millóns de euros ao ano á conta da saúde dos nosos maiores. Se cada ano o Goberno “extrae” 1.000 millóns de euros por copago farmacéutico dos nosos pensionistas e só sóbelles un 0,25% as súas pensións, isto é 1,40 euros ao mes, co cal se pode dicir que cada ano a través do copago, custea a pírrica subida das pensións.

Hai polo menos outros 18,3 millóns de razóns para realizar estas mobilizacións: unha por cada un dos actuais cotizantes ao sistema de Seguridade Social. Pero a os que habería que sumar outros 4,4 millóns de traballadores e traballadoras que completan a poboación activa deste país. Pero as marchas e as reclamacións, lonxe do que se poida pensar, non están dirixidas só aos pensionistas actuais. Cometeríamos un erro se pensásemos a curto prazo. Está en xogo non só a pensión dos actuais pensionistas, senón tamén de todos aqueles traballadores e traballadoras que se van achegando á idade de xubilación, e mesmo dos máis novos, aínda que agora o miren como algo afastado ou utópico.

Coa reforma das pensións de 2013, o Goberno quixo recortar as pensións futuras á metade, xa que, duplicándose o número de pensionistas nun futuro polo aumento demográfico, pretende gastar o mesmo que na actualidade. De acordo co factor de sustentabilidade, cando estea vixente este factor, o pensionista futuro poderá chegar a percibir menos do 50% do seu último salario, esquecéndonos do 80% actual. Imos ter máis pensionistas, pero cada vez serán máis pobres. O Executivo pretende que, nuns anos, aínda que dupliquemos o número de pensionistas no noso país, gastarse o mesmo orzamento en pensións, polo que quedarán reducidas á metade.

Ao Goberno non parece interesarlle o dano que se produce na equidade interxeracional ao percibir os xubilados pensións moito máis baixas que os que lles preceden.

De manterse esta reforma o noso actual sistema público de pensións converterase nun modelo de pensións de indixencia, sen ningún encaixe constitucional. Hai que garantir as pensións da xeración que máis riqueza xerou no noso país, polo que reclama máis recursos para as pensións, a través de impostos e cotizacións; revalorizalas, como mínimo, en base ao IPC, como ocorre en todos os países da OCDE. É necesario soste as pensións das próximas xeracións de pensionistas, incluída a do babyboom (nados entre 1960 e 1975), e hai que manter os dereitos desa xeración, a que máis achegou en riqueza neste país, como se fixo coas xeracións anteriores.

Non debemos permitir que a xeración máis grande da historia, a que máis levantou o nivel de vida do país, sexa a dos xubilados máis pobres da historia. O Goberno o único que pretende é privatizar as pensións, que sexan tan baixas que haxa que acudir aos fondos privados de pensións para poder ter unha pensión asegurada.

O Executivo mantén artificialmente o déficit de Seguridade Social, ademais de esquilmar o seu fondo de reserva e endebedala aínda máis, para non subir as pensións máis que un 0,25% e escúdase no Pacto de Toledo como escusa. Mentres bonifica os plans privados de pensións, desatende as propostas dos interlocutores sociais, que expuxeron numerosas solucións ao problema do déficit da Seguridade Social; non impulsa acordos no marco do Pacto de Toledo, que leva máis dun ano funcionando sen que o Goberno escoite as propostas dos grupos políticos presentes, nin escoita ao Parlamento, onde vetou, por motivos económicos, as proposicións de lei que lle instaban a atender aos nosos xubilados e pensionistas como merecen, a respectar o dereito a unha pensión digna e suficiente e a coidar a calidade de vida dos nosos maiores.

A Constitución Española establece que a pensión é propia e individual, conforme ao cotizado e ha de permitir unha vida en condicións dignas, algo que neste momento non se produce.

Estes días fálase moito de dignidade, pero como o noso país siga sen respectar aos nosos maiores non viviremos nun país digno.

Os socialistas queremos fortalecer o noso Estado de Benestar, loitar contra a desigualdade, xerar certeza no sistema e certificar un sistema que permita asegurar os xóvenes e os de mediana idade a condición de que eles poderán contar cun sistema solidario e suficiente. Creemos que o noso futuro colectivo está nun diálogo sincero para chegar a unha reforma sólida e perdurable do sistema. Por iso, debemos desbotar políticas de imposición como sucedeu cas reformas de 2012 e 2013, que demostraron

que non son a solución.

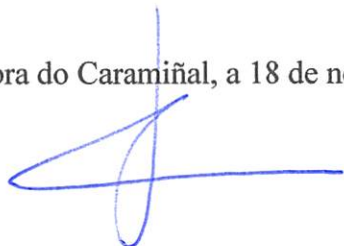
Polos 32 millóns de razóns que describimos, o Goberno debe suprimir os recortes, revalorizar as pensións e buscar novas vías de financiamento do sistema.

E por elo, que solicitamos que o Pleno adopte os seguintes

ACORDOS:

1. Apoiar aos Sindicatos UXT e CCOO na súa demanda dunha subida das pensións máis baixas, co obxectivo de avanzar a 1000 euros de pensión mínima acorde co Salario Mínimo Interprofesional, derrogar a reforma de 2013, e recuperar o consenso en materia de pensións a través do diálogo social e do Pacto de Toledo para que as pensións volvan revalorizarse conforme á evolución dos prezos.
2. Que se executen transferencias dos Presupostos Xerais do Estado (PGE) para facer fronte a totalidade das pensións, as pagas extraordinarias e o saneamento do déficit que vai supoñer o peche do ano 2017, o cal está cifrado aproximadamente en 19 mil millóns de euros.
3. Apoiar unhas pensións públicas dignas e de calidade, tanto para os pensionistas actuais como para as xeracións futuras. É de xustiza social e é algo que están a reivindicar tanto as organizacións sindicais como os grupos políticos e os distintos expertos do noso país.
4. Dar traslado da Moción e a súa aprobación ao Presidente do Goberno, a Ministra de Emprego e Seguridade Social, e o Ministro de Facenda e Función Pública.

A Pobra do Caramiñal, a 18 de novembro de 2017.

Mª Teresa García Guillán

ALCALDE-PRESIDENTE DO CONCELLO DA POBRA DO CARAMIÑAL